

For det første har jeg hæftet mig ved argumentationen for, hvorfor der bør indføres et forbud mod dobbeltmandater, det er nemlig meget tankevækkende. Der argumenteres for, at vederlæggelsen af folketingsmedlemmer og borgmestre hver især afspejler arbejdsbyrdens omfang og karakter, og at der er tale om lønninger, der hver især giver mulighed for at opretholde en almindelig levestandard. Det er jeg i sagens natur ganske enig i.

Men så konkluderer forslagsstillerne følgende, og det er så her, det tankevækkende kommer ind:

»Det ikkeeksisterende forbud mod dobbeltmandater kan således ikke begrundes i ringe vederlæggelse af borgmesteren.«

Det ikkeeksisterende forbud kan ikke begrundes i ringe vederlæggelse af borgmesteren. Så man mener altså, at der bør indføres et forbud, fordi der ikke eksisterer nogen begrundelse for at opretholde en tilstand, hvor der ikke er et forbud. Forbud, forbud, forbud, medmindre vi kan opfinde nogle begrundelser for, hvorfor der ikke skal være et forbud, så skal der være et forbud.

Jeg må sige, at jeg helt og aldeles er grundlæggende uenig i denne form for argumentation. Efter min opfattelse må udgangspunktet være, at der ikke er forbud, og at forbud er noget, man indfører, hvis det kan begrundes positivt. Det forhold, at to så arbejdskrævende tillidshverv naturligvis fører til et samlet højt vederlag, kan efter regeringens opfattelse ikke i sig selv begrunde et forbud.

Den anden pointe, som jeg vil gentage fra min tidligere tale om det samme forslag, vedrører forslagets manglende konsekvens, for hvis det er et selvstændigt problem for forslagsstillerne, at et folketingsmedlem eller en borgmester tjener mere, end hvad der følger af vederlagsreglerne for de enkelte hverv, så burde der vel indføres et generelt forbud mod ekstrabetaling og ekstraindtjening, dvs. regler om, at folketingsmedlemmer ikke må tjene penge uden for Folketinget.

Kl. 10.05

Eller hvad med nogle regler om, at borgmestre ikke må tjene penge uden for rådhuset? F.eks. ved selvstændig erhvervsvirksomhed ved siden af borgmestergeneringen eller ved bestyrelsesarbejde, medlemskab af bestyrelsen for kommunale selskaber, bestyrelsen for H:S, HUR, KL, Kommunernes Revision, Kommunekredit, eller hvad det nu kunne være.

Jeg er selvfølgelig enig i, at det er arbejdskrævende at have mere end et job, og at det er meget arbejdskrævende at være både borgmester og folketingsmedlem. Men det er altså grundlæggende regeringens opfattelse, at vurderingen af, om folkevalgte kan varetage alle deres hverv på tilfredsstillende vis, er og må blive en sag mellem de folkevalgte og vælgerne.

Så er jeg selvfølgelig fuldt opmærksom på, at jeg den 8. oktober i år har fremsat et forslag til ændring af europaparlamentsloven, L 21, som skal fastslå, at mandatet som medlemmet af Europa-Parlamentet er uforeneligt med mandatet som medlem af Folketinget. Jeg går ud fra, at fremsættelsen af L 21 er en del af forklaringen på, at Socialdemokratiet har genfremsat det forslag, vi behandler i dag.

Om L 21 kan jeg sige, at forslaget bygger på Europa-Parlamentets forslag fra 1998 om fælles principper for valg af Europa-Parlamentets medlemmer. Parlamentets forslag blev siden til et forslag fra Rådet, som i juni og september 2002 traf afgørelse om ændring af den akt, der fastsatte de hidtidige regler om, hvilke hverv der var uforenelige med medlemskab af Europa-Parlamentet.

Baggrunden for forslaget var, at Europa-Parlamentet fandt, at udviklingen i Parlamentets beføjelser og ansvarsområder gjorde det stadig vanskeligere at udøve et dobbeltmandat. Der er altså reelt tale om et ønske fra Europa-Parlamentet, som er tiltrådt af Rådet, og som er båret af, at Europa-Parlamentets opgaver og ansvar har udviklet sig ganske betydeligt siden 1976, hvor Rådet traf beslutning om indførelse af direkte valg til Europa-Parlamentet.

Uanset at jeg ikke af egen drift ville have fremsat den del af L 21, der vedrører forbud mod dobbeltmandater, vil regeringen naturligvis respektere Europa-Parlamentets og Rådets beslutning. Men jeg vil dog tilføje, at der trods alt er en vis, og man kan vel også sige en ganske betydelig, forskel på at passe to tillidshverv, hvor det ene udfolder sig i Bruxelles og Strasbourg og så på den anden side at passe to tillidshverv i Danmark.

Konklusionen er derfor den, at regeringen fortsat ikke kan støtte Socialdemokratiets forslag til forbud mod dobbeltmandater, og at regeringens fremsættelse af L 21, der som nævnt er begrundet i særlige omstændigheder, ikke ændrer ved denne grundlæggende opfattelse.